

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

BALLETENS DATTER

PROGRAMMER
CREDITS MM.

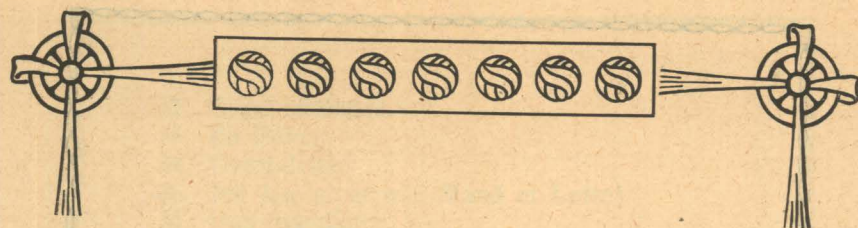
Ballettens Datter

Et moderne Lystspil
i 4 Akter — 70 Afdelinger

Isenesættelsen ved
Holger Madsen

HOVEDPERSONERNE:

Grev de Croisset
Svend Aggerholm

Odette Blant, Danserinde

* * *

Delange, Teaterdirektør
Torben Meyer

Michot, Apoteker, hans Onkel
Chr. Schrøder

* * Den berømte Kunstnerinde

RITA SACCHETTO

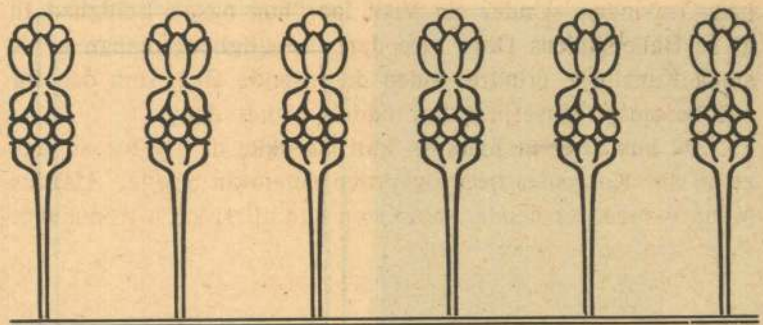

Afdelingerne:

1. Gæsterne ankommer.
2. Aftenens Clou!
3. Pjerrot og Sommerfuglen.
4. Kærligheden vaagner.
5. Grevens Tak.
6. Søde Tanker.
7. Syner.
8. Hendes Billede.
9. Ved Teatertid.
10. Balletten.
11. Begeistrede Tilskuere.
12. Middagsindbydelsen.
13. Middagen.
14. En Seiltur.
15. For bestandig forlade Teatret!
16. Kærlighedssidyl.
17. Danserinden er blevet Grevinde.
18. Længsel efter gamle Dage.
19. Greven skal i Klubben.
20. Venindens Besøg.
21. Opfordring til at besøge Teatret.
22. Paa de gamle kendte Steder.
23. Den stærkt optagne Teaterdirektør.
24. Vil De ikke ha' en Cigar?
25. Balletskolen.
26. Belønning uddeles.
27. Hjemme igen.
28. Fortidens Kostumer kommer frem.
29. Igen Ballettens Stjerne.
30. Overrasket.
31. Irettesat.

32. Sygemeldingen.
33. En Udvej.
34. Overtalelsen.
35. Jeg har givet min Mand et Løfte!
36. Hun indvilliger.
37. Glæde og Frygt.
38. En Nødløgn.
39. En Teateraften.
40. Genkendt.
41. I Foyeren.
42. Greven kommer hjem.
43. Teaterdirektøren ledsager Odette.
44. Paa Lur.
45. Et Opgør.
47. Tilgiv mig!
48. Fortvivlelse.
49. Han søger et Vidne.
50. Han vil duellere.
51. Greven hos Teaterdirektøren.
52. En Lussing.
53. Lige for Lige.
54. Vaabnene efterses.
55. Væmmelse.
56. En Raadslagning.
57. Hjælp mig.
58. En god Idé.
59. Vaabnene bestemmes af mig.
60. Paa Apoteket.
61. Jeg har travlt — vil Du ryge en Cigar?
62. Lav mig nogle Piller.
63. Han gaar ind paa Spøgen.
64. Pillerne afleveres.
65. En Duel paa Piller.
66. Grevinden ankommer til Duelstedet.
67. Bevidstløs.
68. Opvaagnen.
69. Fyldestgørende Bevis.
70. Forsoning.

— Men ét maa du love mig: Du maa for bestandig forlade Teatret!

Det er *Grev de Croisset*, der taler, og Bemærkningen er henvendt til den berømte Danserinde *Odette Blant*. Greven har netop lagt sin Kærlighed, sin Titel og sin Formue for hendes Fødder og bedt hende blive hans Hustru. Og Scenens straalende Stjerne har modtaget Tilbudet, og nu gaar hun endda ogsaa ind paa hans Forlangende om, at hun aldrig oftere maa optræde. Hun tænker vel sagtens, at det Løfte vil det næppe være vanskeligt at holde, naar først hun er bleven Grevinde.

Tiden belærer hende om det modsatte. Hun kan ikke skjule for sig selv, at det piner hende i hendes ensformige, altfor rolige og trygge Tilværelse at læse en Avisnotits som f. Eks. denne: »... men nægtes kan det ikke, at man savnede Ml. Odette Blant i Titelpartiet.«

Hun drømmer sig da tilbage til de Dage, da hun fejrede Triumfer som Danserinden *Odetta Blant*. Ak ja! den Gang var Livet værd at leve .... Og da en gammel Veninde fra Balletskolen kommer for at foreslaa hende at gaa en Tur med op paa Teatret, er hun henrykt over Forslaget. Grevinde de Croisset bliver modtaget som en kær Gæst af de gamle Kammerater. Teaterdirektøren, Hr. *Delange*, hilser forekommende

paa Grevinden. Under sin Visit faar hun ogsaa Lejlighed til at se Balletskolens Børn vise deres Dygtighed; mange af de smaa Kunstnere erindrer siden de rosende Ord, som den før saa berømte Danserinde har uddelt blandt dem.

Da hun atter er hjemme, kan hun ikke dy sig for at tage et af sine Kostymer frem og prøve det foran Spejlet. Hendes Mand overrasker hende, netop som hun allerivrigst fremmaner Minderne om fordums Glans.

Grev de Croisset bliver alvorligt vred.

— Hold dog en Gang op med de Narrestreger! siger han bydende.

Resigneret affører *Odette de Croisset* sig det dejlige Kostyme: Han har jo Ret — hun har givet et Løfte, og det maa hun holde.

* * *

Nogle Dage senere sker det, at Teatrets *Prima ballerina* ganske uformodet melder sig syg. Teaterdirektør *Delange* ved ikke sine levende Raad ... Forestillingen kan ikke aflyses ... Hvad i Alverden skal han dog finde paa?

Han faar et Indfald.

Mon det gaar an? Aah, det er i alt Fald Forsøget værd ... Han telefonerer til Grevinde de Croisset og anmoder om en øjeblikkelig Samtale, hvad der bevilges ham.

Med al sin Overtalelsesevne i Beredskab møder han hos Grevinden. Han vil forsøge at formaa hende til — blot for denne ene Aften — at overtage Titelpartiet. Odette de Croisset vægrer sig; hun henviser til det Løfte, hun har givet sin Mand.

Men Hr. Delange giver ikke saa hurtigt op: Af den Grund behøver hun ikke at befænke sig! Ingen behøver nogensinde at faa at vide, at hun har optraadt!

Fristelsen bliver til sidst for stor for Odette. Tanken om den Fryd, som vil gennemrisle hende, naar hun paany staar overfor sit kære Publikum, overmander hende — — hun giver ham sit Løfte!

Under Paaskud af at skulle besøge en syg Tante, forsvinder hun ubemærket hjemmefra. Greven, som ikke gider sidde alene hjemme, driver sammen med en Ven — hvorhen? I Teatret, hvor hans Hustru samme Aften vil vise sig paa de skraa Brædder. Han ser hende og bliver selvfølgelig straks et Bytte for en frygtelig Mistanke, der synes at finde Bekræftelse, da han opdager, at en Herre, i hvem han genkender Teaterdirektør Delange, ledsager hans Hustru fra Teatret.

Næste Dag sender han sin Hustru et Brev af følgende knappe Indhold:

»Jeg rejser bort og kommer aldrig mere tilbage. Forinden skal jeg dog nok give din Elsker, Teaterdirektør Delange, en forsvarlig Lektion.«

Samtidig aflægger han et Besøg paa Teaterdirektørens Kontor for i Vidners Overværelse at tilføje denne Mand en Fornærmelse, som vil have en Duel-Udfordring til Følge.

Grevinde de Croissets første Indskydelse er at henvende sig til Hr. Delange, som beroliger hende paa bedste Maade.

Han har, betror han hende, aldeles ikke Lyst til at risikere sit kostbare Liv, og da det er ham, som bestemmer Vaabnene, finder han vel paa Udvej. Trøstet gaar Grevinden hjem for at afvente Duellens Udfald.

Imidlertid raadfører den snedige Hr. Delange sig med sin joviale Onkel, Apoteker Michot, hos hvem han bestiller to Piller, som hver før sig kan bedøve en Mand i en Time ... samt en tredje Pille, som er i Stand til straks at ophæve Virkningen af en af de andre. Den sidste Pille stikker Hr. Delange til sig.

Duellanterne mødes, og Apotekeren holder som den ene af Delanges Sekundanter følgende lille Tale: »Min Nevø, der

er den fornærmede Part, foreslaar disse Piller i Stedet for Vaaben. Den ene af Pillerne er øjeblikkeligt dødbringende.»

Grev de Croisset har intet at indvende mod Modpartens Forslag, og de to Duellanter tager — med ædel og ophøjet Dødsforagt præget i hver Mine — en Pille hver. (Hr. Delange skynder sig naturligvis at sluge den neutraliserende Pille, han holder skjult paa sig).

Greven falder straks hen i en Bedøvelsestilstand og bliver bragt til sit Hjem, hvor Odette modtager sin bevidstløse Mand

med bestyrkede Miner. Hun bliver dog beroliget, da hun hører om det lille Krigspuds.

Da Greven vaagner op til Livet igen, modtager han et Brev fra Hr. Delange, saalydende: »De har gjort Deres Hustru Uret, hvad min Hustru, der sammen med mig ledsagede Deres Frue hjem efter Forestillingen, vil kunne bevidne.«

Efter dette Brev, der befrier Grev de Croisset for en lav Mistanke, er han ikke længe om at tilgive sin Hustru den lille Forseelse, hun gjorde sig skyldig i, da hun, lokket af Fortids Glimmer, brød Løftet til sin Mand.

D A N S E R I N D E N .

Grev de Croissel,   Herr Svend Aggerholm
Odette Blant, Danserinde,   Rita Sacchetto.

- Men ét maa du love mig. Du maa for bestandig forlade Teatret!

Det er Grev de Croisset, der taler, og Bemærkningen er henvendt til den berømte Danserinde Odette Blant. Greven har netop lagt sin Kærlighed, sin Titel og sin Formue for hendes Fødder og bedt hende blive sin Hustru. Hun har modtaget Tilbudet, og er endda gaaet ind paa hans Forlangende om, at hun aldrig oftere maa optræde. Hun tænker vel sagtens, at det Løfte vil det næppe være vanskeligt at holde, naar først hun er bleven Grevinde.

Tiden belærer hende om det modsatte. Hun kan ikke skjule for sig selv, at det piner hende i hendes ensformige, monotone Tilværelse at læse en Avisnotits som denne: .....men nægtes kan det ille, at man savnede Mlle Odette Blant i Titelpartiet."

Hun drømmer sig tilbage til de Dage, da hun fejrede Triumfer som Danserinden Odette Blant, og da en gammel Veninde fra Balletskølen kommer for at foreslaa hende at gaa en Tur med op paa Teatret, er hun henrykt over Forslaget. Grevinde de Croisset bliver modtaget som en kær Gæst af de gamle Kammerater. Teaterdirektøren, Herr Delange, hilser forekommende paa Grevinden. Balletskølenes Børn viser deres Dygtighed og erindrer siden de rosende Ord, den før saa berømte Danserinde har uddelt blandt dem.

Da hun atter er hjemme, kan hun ikke dy sig for at tage et af sine Kostymer frem og prøve det foran Spejlet. Hendes Mand overrasker hende, netop som hun allerivrigst fremkalder Minder om fordums Glans. Han bliver alvorlig vred.

- Hold dog engang op med de Narrestreger! siger han bydende.

2 Resigneret affører Odette de Croiset sig det dejlige Kostyme: Han har jo Ret. Hun har givet et Løfte, og det maa hun holde.

Nogle Dage senere sker det, at Teatrets Prima ballerina ganske uformodet melder sig syg. Teaterdirektør Delange ved ikke sine levende Raad. Forestillingen kan ikke aflyses. Hvad skal han dog finde paa? Han faar et Indfald. Mon det gaar an? Han telefonerer til Grevinde de Croisset og anmoder om en øjeblikkelig Samtale, hvad der bevilges ham.

Med al sin Overtalelsesevne i Beredskab møder han hos Grevinden. Han vil forsøge at formaa hende til blot for denne ene Aften at overtage Titelpartiet. Odette de Croisset vægrer sig, og henviser til det Løfte, hun har givet sin Mand. Men Herr Delange giver ikke saa hurtigt op. Ingen behøver nogensinde at faa at vide, at hun har optraadt. Fristelsen bliver for stor for Odette. Tanken om den Fryd, som vil gennemrisle hende, naar hun paany staar overfor sit kære Publikum, overmander hende, og hun giver sit Løfte.

Under Paaskud af at skulle besøge en syg Tante, forsvinder hun ubemærket hjemmefra. Greven, som ikke gider sidde alene hjemme, driver sammen med en Ven - hvorhen? I Teatret, hvor hans Hustru samme Aften vil vise sig paa de skraa Brædder. Han ser hende og bliver selvfølgelig straks et Bytte for en frygtelig Mistanke, der synes at finde Bekræftelse, da han opdager, at en Herre, i hvem han genkender Teaterdirektøren, Herr Delange, ledsager hans Hustru fra Teatret.

Næste Dag sender han sin Hustru et Brev af følgende knappe Indhold:

" Jeg rejser bort og kommer aldrig tilbage. Forinden skal jeg dog nok give din Elsker, Teaterdirektør Delange, en forsvarlig Lektion."

Samtidig aflægges han et Besøg paa Teaterdirektør Delanges Kontor, der i Vidners Overvarelse at tilføje denne Mand en Fornærmelse, som vil have en Duel-Udfordring til Følge.

Grevinde de Croissets første Indskydelse er at henvende sig til Herr Delange, som beroliger hende. Han har aldeles ikke Lyst til at risikere sit kostbare Liv, og da det er ham, som bestemmer Vaabnene, finder han vel paa Udvej. Trøstet gaar Grevinden hjem for at afvente Duellens Udfald.

Imidlertid raadfører den snedige Herr Delange sig med sin Onkel, Apoteker Michot, hos hvem han bestiller to Piller, som hver for sig kan bedøve en Mand i en Time... og en tredje Pille, som er i Stand til straks at ophæve Virkningen af en af de andre. Den sidste Pille stikker Herr Delange til sig.

Duellanterne mødes, og Herr Michot holder, som den af Herr Delanges Sekundanter følgende lille Tale: "Min Nevø, der er den fornærmede Part, foreslaar disse Piller i Stedet for Vaaben. Den ene af Pillerne er øjeblikkeligt dødbringende".

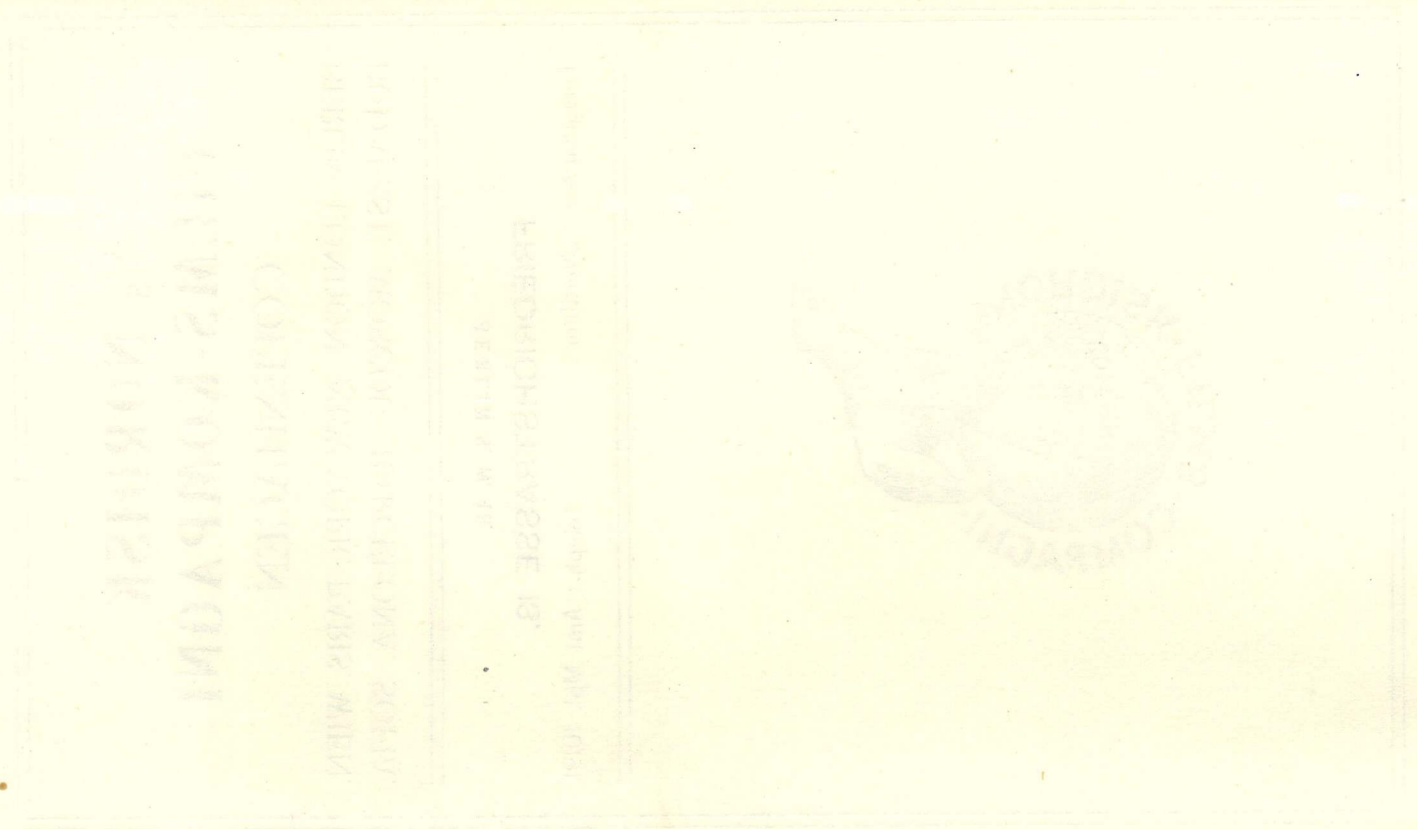
Grev de Croisset har intet at indvende mod Modpartens Forslag, og de to Duellanter tager med ædel og ophøjet Dødsforagt præget i hver Mine en Pille hver. Herr Delange skynder sig at sluge den neutraliserende Pille, han holder skjult paa sig.

Greven falder hen i en Bedøvelsestilstand og bliver bragt til sit Hjem, hvor Odette modtager sin bevidstløse Mand med bestyrkede Miner. Hun bliver dog beroliget, da hun hører om det lille Krigspuds. paa Greven vaagner op til Livet igen, modtager han et Brev fra Herr Delange, saalydende: "De har gjort Deres Hustru Uret, hvad min Hustru, der sammen med mig ledsagede deres Hustru hjem efter Forestillingen, vil kunne bevidne."

Efter dette Brev, der befrier Grev de Croisset før en lav Mistanke, er han ikke længe om at tilgive sin Hustru den lille

Forseelse, hun har gjort sig skyldig i, ved, lokket af Fortids Glim-
mer, at bryde Løftet til sin Mand.

----- o o o o o -----

4
Forsælse, hun har gjort sig skyldig i, ved, Iokket af Fortids Glim-
mer, at byde læstet til sin Mand.

-----o o o o o-----

**A/s NORDISK
FILMS-KOMPAGNI**

COPENHAGEN

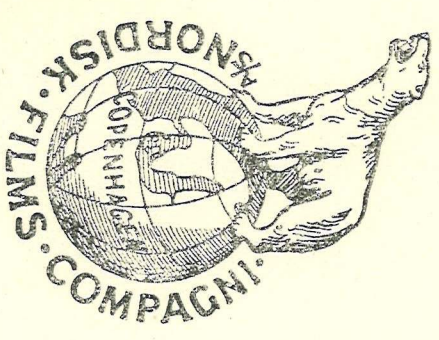
BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Teleph.: Amt Mpl. 10191.

NORDISK FILMS COMPANY

LTD.

25 CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.C.

Telephone—City 172.

Telegrams—Norfilcom, Westrand, London.

UNJUSTLY ACCUSED.

Featuring **RITA SACCHETTO** in the second of this wonderful series of films.

Released November 10th.

For full Synopsis, see following pages.

Length 3952 feet.

Unjustly Accused

AN ENGROSSING DOMESTIC DRAMA FINELY FILMED.

THE THOUGHTLESS folly of a woman and the suspicions of a jealous husband nearly wrecked two lives, and only a clever subterfuge stopped a tragedy and led to reconciliation. The woman who committed the folly was Odette Blant, the fascinating coquette who danced the *pas seul* in the ballet "Pierrette and Butterfly." Count Groissett was head over heels in love with her. He managed to get an introduction to her in the green room of the theatre, and that she was not averse to the court he paid to her was evidenced by the fact that she did not want a second invitation—conveyed by a note hidden in a beautiful bouquet thrown at her feet in the theatre—to dine with him in the company of some friends. It was while they were on a cruise in the Count's motor launch that the seal was set on their short and romantic intimacy, and she readily acceded to his request that she would never appear again on the stage. Although it was on the stage that he had first met her, he was hostile to the artificial gaiety and abandon of life behind the scenes, and it was with grim seriousness that he asked her to make her promise.

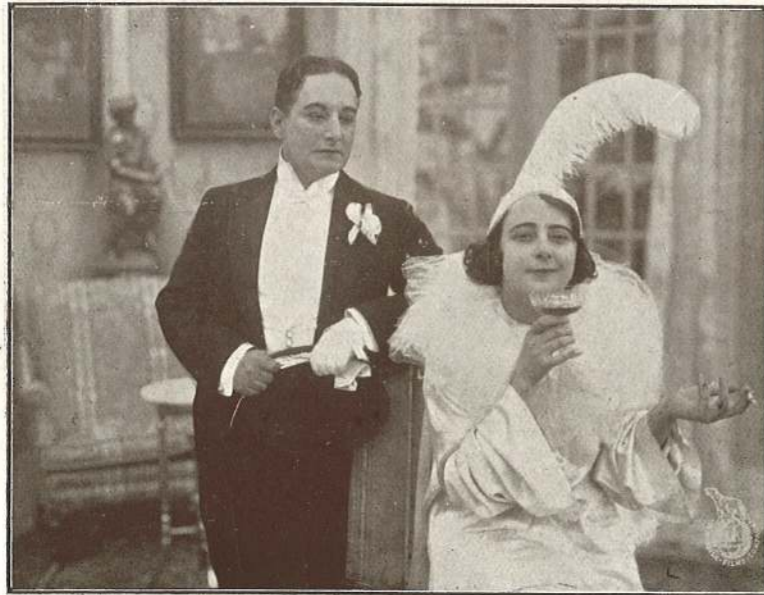
A year of happy married life passed quickly, and if Odette, now a Countess, sometimes wished to be back, if only for a moment or two, facing the footlights with her old bohemian colleagues, she never betrayed the wish to the Count. In quiet moments she would perform some of her old dances with the lithe grace and nimbleness which had made her famous, and one day, after reading a review of a ballet in which it was said that the play had lost its piquancy through her absence from it, she began to fret more at the restraint her husband had placed upon her. She was further chagrined when her husband left for his club, and she was in a rebellious mood when one of her old friends called upon her. It

did not therefore need much persuasion on the latter's part to induce Odette to accompany her to the theatre.

Here she met the manager, Mr. Delange, the man with whom her name was subsequently to be linked in an unsavoury way, and she also met many other acquaintances during the rehearsal of the successful ballet. She returned home elated, and in a frolicsome moment garbed herself in one of the picturesque costumes she had worn in her earlier days. Suddenly the Count arrived. He looked grim, then amused, and after playfully asking her when she was going to give up that hobby of hers, reminded her of the promise she made him before she became his wife.

By a strange caprice of chance, the girl playing the leading part in the ballet, sprained her ankle at a rehearsal. Mr. Delange was in a quandary. He had no one to fill her part efficiently, and suddenly remembering Odette as a last chance hastened to her home. He pleaded hard to her to help him out of his difficulty, but without success till he explained that no one need know that it was the Countess Groissett who was playing the part. Odette thought of

her promise to her husband, but the call of the footlights, and a nervous thrill of old-time conquests, made her waver. Suddenly in an impulsive moment she was subsequently to regret, she agreed to do as Delange wished. She made the excuse to her husband that she wished to visit an aunt who was ill, and hiding her dancing apparel beneath her cloak, she bade him good-bye, only suppressing her excitement with difficulty. The Count looked a little suspiciously at his wife when she made her lame excuse, but the next minute dismissed thoughts of her from his mind, and in company with Baron Montagli, his friend of bachelor days, he made his way uncaringly to the theatre!

COUNT GROISSET SUCCUMBS TO THE CHARMS OF ODETTE.

It was not until near the fall of the curtain, when his wife, in a glow of high spirits, snatched her mask from her face in answer to the enthusiasm she had stirred, that the Count recognised her. He jumped to his feet aghast and quickly made his way from the building, his quivering mouth betraying his agitation. He hastened home, and his jealousy kindled, hid so as to surprise her. She returned in a motor with Delange and his wife, but the Count only saw Delange disembark with the Countess, and bid her good-night, kissing her hand in homage to her genius.

She rushed to her room to take off the incriminating apparel she was wearing when her husband barred the way. He reproached her bitterly, and while on the verge of tears, she could only contritely mutter "I know I have broken my promise, but I hope you will forgive me."

The Count, however, left her without a single word. He might have forgiven the broken promise, but the jealousy which had been kindled in his heart imputed more than the mere breaking of a promise. She felt that a crisis had come into her life through her folly, and woman-like, found refuge in a flood of regretful tears.

Meanwhile, her husband meditated revenge for what he considered an affront upon his honour. He sent a message to his wife that he was leaving her for ever, but that before he went he intended to teach her lover Delange a lesson. It was this message which gave her the clue to her husband's baseless suspicions, and she hurriedly made her way to Delange to implore him to help her out of her trouble by proving her innocent of having compromised her husband's trust in her. She learned that the Count had been to Delange before her, and that the outcome of their meeting was to be a duel. At first she was terror-stricken. The prospect that the man she loved, her husband, might have his life jeopardised through her foolish escapade sent a chill to her heart. But much of her normal calmness was restored when Delange assured her that nothing serious should be the outcome. As the challenged party he had the right to choose the weapons, and did not intend to take any risks.

He sought his uncle, a chemist, to get him to help in this plan, and when the principals and their seconds

arrived at the spot in a picturesque forest glade agreed upon for the duel, a box containing two pills was produced. The chemist explained that one of the pills contained deadly poison, and would bring about instantaneous death to the man swallowing it. The Count and Delange each took a pill, Delange immediately afterwards swallowing an antidote. The Count suddenly reeled and fell prone. He was tenderly picked up and taken to his home. Odette had been informed beforehand that he was only unconscious, the pill he had swallowed only inducing a sort of trance, and would have no ill-effects. Delange had taken this method of teaching the jealous husband a salutary lesson.

Two hours expired, Odette keeping an anxious watch from an adjoining room. She saw her husband waken from his stupor, gaze around him mystified, and then wander out into the garden. A note was put into his hands by one of the servants, and after reading it, a burden seems to have been lifted from his shoulders. He turned; his wife was by his side; he took her in his arms and held her to his heart. The note he had received from Delange made it clear that the wife who was so dear to him had been unjustly accused.

That is the story, but such a brief recital of its incidents fails adequately to convey the many outstanding qualities of the

acting, the setting and the photography. Each is up to the highest Nordisk standard, which means that it cannot be surpassed. The performance of Miss Rika Sarchetto in the leading role will bring her even wider fame than she has already acquired during her brilliant association with the Nordisk Company. Not only does the production give her an opportunity to reveal her accomplishments as a dancer, which she does with a lissom grace and charm of movement all her own, but it enables her to give convincing proof of her histrionic powers. In short, she scores a triumph, and it is gratifying to see that she is supported by such a talented company.

Released November 10th, 1913.
Length 3952 feet.
Code Word
Price, 5d. per foot.

THE FATEFUL PILLS PREPARED FOR THE DUEL.

The Magic Bottle.

A COMEDY, RICH IN INCIDENT, SKILFULLY ENACTED.

THE MAGIC BOTTLE" is a comedy of a novel type, which keeps one interested and amused throughout, and is presented with singular skill and naturalness by a company of experienced artists.

The magic bottle of the title is an ordinary bottle filled with water, which Reason and Thomas, two friends of the newly married Mr. and Mrs. Horne, arrange shall pass into the latter's keeping. They tell Mr. and Mrs. Horne of the virtues of the bottle's contents when they are foregathered together at a country fair, and when the newly-married pair purchase the bottle at a booth, they have a firm belief that the liquid it contains will turn black in the case of either's infidelity.

A month later, just as the Hornes are preparing to go for a holiday, news comes which causes a postponement, but so that Mrs. Horne should not be disappointed, the husband sends his wife to the seaside, promising to join her later. She finds the time pass pleasantly by the side of the sea, and she even indulges in mixed

bathing with a corpulent old gentleman whose acquaintance she had made.

Her husband also improves the shining hour by entertaining Reason and Thomas, with three friends of the opposite sex, at his home. One of the girls finds the bottle, and in a frolicsome spirit fills it with ink. In order that the joke might not go too far, they write a brief note explaining it, the five of the company, not counting Horne, signing this confession.

When Mrs. Horne returns home she discovers the bottle, and afraid that it may betray her escapades by the sea, she empties the ink away and fills the bottle with water. It happens that Reason and Thomas are present when the bottle is brought out, and when they see that the ink has been

changed for water, they realise that the bait has been swallowed. They suddenly remember a pressing engagement and depart, leaving explanations to the young couple. These explanations, assisted by the production of the confession, are most amusingly shown, but their end proves clearly that two can be quite good company.

CONSPIRATORS GET HOLD OF THE MAGIC BOTTLE.

RELEASED NOV. 10th.

LENGTH 1,033 ft.

PRICE 4d. PER FOOT, PLUS TONING.

ODETTE.

Ein Tanzspiel, mit Rita Sacchetto in der Titelrolle.

Personen:

Graf de Croisset.	
Baron de Montagliari.....	Herr Svend Aggerholm.
Odette Blant, Tänzerin.....	Herr Billiesborg.
Delange, Teaterdirektor.....	Fräulein Rita Sacchetto.
Michot, Apotheker.....	Herr Torben Meyer.

Chr. Schröder

Es liegt eine seltsame festliche Stimmung über der Hauptstadt. Die grossen elektrischen Bogenlampen werfen ihre hellen grellen Strahlen. Autos und Wagen fahren im schnellsten Tempo dahin; sie suchen sich gegenseitig zu überholen; wie bei einem Wettrennen versucht jeder zuerst das Ziel zu erreichen. Zwischendurch zwängen und drängen sich eilende Menschen; alle strömen, die Damen in grosser Toilette, die Herren im Gesellschaftsanzug, ins Teater. Auf der grossen Freitreppe kann man sich kaum bewegen; es ist beinahe unmöglich, den Eingang zu erreichen.

Vor der Kasse steht schon seit Stunden das Publikum und wartet; elegante Damen in den kostbarsten Abendmänteln stehen hinter einfach gekleideten Studenten und warten.

Heute steht dem Publikum ein besonderer Kunstgenuss bevor: Odette tritt in einer neuen Rolle auf. Wer ist Odette? wagt ein Provinzler bescheiden zu fragen. Er kennt nicht Odette! Die beliebteste, entzückendste Tänzerin, die die Hauptstadt je gesehen hat!

Jetzt ertönt ein Klingelzeichen durch den Theaterraum; die Logentüren fliegen auf; die Lampen verdunkeln sich allmählich; langsam hebt sich der Vorhang; das Orchester spielt; ein Flüstern geht durch die Menge: Odette!

In ihrem niedlichen Pierrotkostüm ist sie die vollendete Anmut; ihr Lächeln bezaubert das Publikum; rhythmisch folgt der schmiegsame Körper den harmonischen Weisen, die Augen der Zuschauer werden grösser - verklärt folgen sie den mimischen Tänzen.

Ein brausender Beifallssturm erhebt sich; zwischen Klatschen und Scharren ertönt nur der einstimmige Ruf: Odette! Odette!

Die Bühne verwandelt sich in einen Blumengarten; aus den Logen, dem Parterre fliegen herrliche Blumenspenden auf die Bühne. Odette ist mitten darin, sie nimmt einen kleinen Strauß weisser Rosen - küsst ihn - lächelt nach einer Loge hin und verschwindet.

Das winzige Lächeln hat unendliches Glück in das Herz des Spenders dieser Blumen gezaubert: Baron de Croisset, einer der elegantesten Erscheinungen der Stadt, sitzt strahlend in der Loge, das Lächeln der angebeteten Künstlerin hat ihm die langersehnte Gewissheit gegeben, dass der höchste Preis seines Lebens ihm winkt.

Langsam leeren sich die Plätze; die enthusiastische Menge will sich nicht trennen, sie wartet vor dem Theater auf ihren Liebling.

Fernab von der Stätte der Kunst in einem trauten Raume sitzen zwei Menschen. Odette, die gefeierte Tänzerin, ist bereit, der Bühne zu entsagen, um nur dem Erwählten ihres Herzens, dem Baron de Croisset, anzugehören. Leise zarte Weisen verklingen in harmonischer Eintracht!.....

Wochen sind verstrichen. Odette ist die reizende Frau des Barons Croisset geworden; sie ist zufrieden und glücklich. Aber in den Mussestunden, besonders wenn sie allein ist, zittert ihre Seele im Andenken an ihre Kunst, fühlt sie sich magnetisch von den Brettern, die für sie die Welt bedeuten, gezogen. Heimlich - ganz heimlich tanzt sie manchmal vor dem grossen Spiegel in ihrem Boudoir.

Eines Tages geht sie mit einer früheren Kollegin zur Probe. Die lieben, langgewohnten Räume heimgeln sie an; kaum kann sie ihre Rührung verbergen; wehmütig presst sie den kleinsten

Balletzögling ans Herz. Die Tage des Ruhmes und Glanzes schweben ihr vor Augen. Zu Haus an der Seite ihres Gatten vergisst sie die Sehnsucht; die Leidenschaft der Seele ist stärker als die der Kunst.

Als eines Tages ist, Delange, der Direktor des Theaters, in der grössten Aufregung: seine Primaballerina hat abgesagt! Nur eine kann helfen: Odette! Verzweifelt versucht er es. Baron Croisset ist nicht zu Hause. Lange kämpft Odette mit sich, aber schliesslich kann sie der Verlockung nicht widerstehen. Sie verspricht zu tanzen, aber inkognito, niemand soll es wissen.....

Der ereignisvolle Abend bricht an. Odette hat angegeben, eine Tante besuchen zu müssen, und ist eben auf die Bühne getreten. Ein spontaner Beifall bricht los. So kann nur Odette tanzen. Odette lächelt, und wie einst geht ihr Blick hinüber zur Loge - aber auch wie einst sitzt dort Baron Croisset! Der Zufall hat ihn gerade am diesem Abend hergeführt.

Das friedliche Zusammenleben der beiden glücklichen Menschen ist jäh gestört. Baron Croisset hat erregt das Theater verlassen und noch überdies beobachtet, wie der Direktor Delange in einem Auto seine Frau nach Hause brachte. Nun ist seine Eifersucht zu hellen Flammen entfacht.

Odette bittet um Verzeihung, aber in der empfindlichen Seele des Barons regt sich die beleidigte Ehre. Er glaubt sich betrogen und verlangt Satisfaktion von Delange.

Der zu Tode geängstigte Theaterdirektor sucht Rat bei seinem Onkel, dem Apotheker. Dieser ist ein Schelm, sie bereiten zusammen einen lustigen Streich vor, um dem Baron als Strafe für den ungerechten Verdacht, eine Lehre zu geben.

Auf dem Felde der Ehre stehen sich die beiden Rivalen gegenüber, Delange wählt anstatt der totbringenden Pistole

LA DANSEUSE .

Comte de Croisset
Odette Blant, Danseuse
Dans le rôle principal:

R I T A S A C C H E T T O.

-Il faut me promettre de quitter pour toujours le théâtre!

C'est le comte de Croisset qui parle, et cette observation s'adresse à la célèbre danseuse Odette Blant. Le comte vient de mettre son amour son titre et sa fortune aux pieds de la jeune femme, et la prie d'être sa femme. Elle a accepté, de même que son exigence de ne plus jamais se présenter au théâtre. Elle pense que cela lui sera facile. Le temps lui montre le contraire. Elle ne peut pas se cacher que cela la tourmente dans son existence monotone de lire des annonces.....mais on ne nie pas que l'ille Odette Blant fait défaut dans le rôle principal! Ses rêves se reportent aux jours de ses triomphe, et lorsqu'une vieille amie du corps de ballet vient lui proposer de faire un tour au théâtre, elle en est ravie.

La comtesse de Croisset est reçue avec joie par ses anciennes camarades, et le directeur du théâtre, Monsieur Delange, la reçoit affablement. Quand elle rentre chez elle, elle ne peut pas résister à l'envie de sortir ses costumes, et de les essayer devant sa glace. Son mari la surprend juste à ce moment. Il en est très fâché, et lui ordonne de cesser cette plaisanterie. Résignée Odette se dévêtit. Elle veut tenir sa promesse.

Quelques jours plus tard il arrive que la Prima Donna du ballet est malade. Le directeur du théâtre est hors de lui, car la représentation ne peut être remise. Que faire? Il a une idée.

ein amerikanisches Duell. In einer Schachtel sind zwei Pillen; die eine enthält Gift, so sagt er: Wen das unglückliche Los trifft, der muss x sterben.

Mutig greifen die Gegner zu; Baron Croisset hat die vergiftete Pille gegriffen und sinkt zu Boden.

Mit einer schrillen Dissonanz müsste die Liebe dieser zwei Menschen enden..... Aber die liebe Tänzlerin, die mit ihrer Kunst tausende erfreute, die stets tanzend durchs Leben glitt, ist mit im Complot. Sie braucht keine tragische Schlusscene zu spielen, als man jetzt den Gemahl nach Hause bringt und in seinem Zimmer bettet.

Die Pillen enthielten nur ein schlafbringendes Mittel. Mit schwerem Kopfe erwacht nach einigen Stunden Baron de Croisset aus seinem totähnlichen Schlaf. Odette steht am Lager, beugt sich über ihn, küsst ihn, und gibt ihm das Leben.

"Du hast es nicht gesehen, dass in dem Wagen auch Frau Delange sass", jubelt sie dem langsam begreifenden Batten zu. "Wozu diese Aufregung".

Heitere Abendsonnenstrahlen spielten in dem Zimmer; die zwei Menschen haben sich wieder gefunden; im Herzen des Barons erklingt die unendliche Leidenschaft, in goldenem Glanz erstrahlt ihm wieder die bezaubernde, göttlichen Odette.

-----ooOoo-----

Il téléphone à la comtesse en lui demandant un entretien immédiat; avec toutes ses facultés de conviction il veut essayer de lui faire remplir le rôle pour un soir. Elle refuse d'abord, à cause de sa promesse, mais Monsieur Delange ne se rend pas si vite. Personne ne saura qu'elle a joué. La tentation devient trop grande pour Odette, et après quelque résistance elle accepte. Sous prétexte d'aller voir une tante malade elle quitte la maison. Le comte, qui s'ennuie seul à la maison, vient au théâtre avec un ami. Il voit sa femme, et conçoit immédiatement un soupçon terrible qui semble se confirmer lorsqu'il découvre qu'un monsieur dans lequel il reconnaît le directeur du théâtre, M. Delange, qui accompagne sa femme à la sortie.

Le lendemain il fait parvenir à sa femme une lettre ne renfermant que ces mots: Je pars, et ne reviendrai jamais, mais avant je veux donner à ton amant, le directeur Delange, une leçon, dont il se souviendra. Il fait une visite au directeur Delange, afin de lui faire en présence de témoins une offense, ne pouvant avoir comme suites qu'un duel.

Le premier mouvement de la comtesse est de s'adresser à M. Delange qui la rassure, il n'a aucune envie de risquer sa précieuse vie, et, comme c'est lui qui a le choix des armes, il trouvera bien un moyen. Rassurée la comtesse rentre chez elle pour attendre le résultat de cette affaire. Cependant le rusé M. Delange demande conseil à son oncle le pharmacien Michot, chez lequel il commande deux pilules qui peuvent chacune endormir un homme pendant une heure, et une troisième pilule capable de détruire immédiatement l'action des autres. Cette dernière pilule M. Delange se la réserve.

Les combattants se rencontrent, et M. Michot, témoin de M. Delange, fait le petit discours suivant: "Mon neveu, qui est l'offensé propose ces pilules comme armes. L'une des pilules entraîne une mort immédiate. Le comte de Croisset accepte la proposition, et les deux combattants prennent chacun une pilule. M. Delange se

se hâte d'avaler la pilule neutralisante qu'il tient cachée. Le comte tombe en sommeil, et est transporté chez lui, où sa femme le reçoit désespérée. Elle se rassure donc quand on lui raconte la ruse.

Lorsque le comte se réveille, il reçoit une lettre de M. Delange: "Vous avez mal jugé votre femme, ce dont la mienne qui accompagnait aussi la comtesse après la représentation, pourra témoigner."

Après avoir reçu cette lettre, qui lui enlève tout soupçon, il n'est pas longtemps à pardonner à sa femme ce qu'elle a fait en rompant la promesse faite à son mari.

----- o o O O o o -----

A/s **NORDISK FILMS CO.**

COPENHAGUE

BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.

VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.

BARCELONE. SOFIA.

